LA EVANGELIO LAŬ SANKTA MARKO

1 La komenco de la evangelio de Jesuo Kristo,
Filo de Dio.
2 Kiel estas skribite en la profeto Jesaja:
Jen Mi sendas Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos vian vojon;
3 Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn;
4 venis Johano, kiu baptis en la dezerto kaj
predikis la bapton de pento por la pardonado de
pekoj. 5 Kaj eliris al li la tuta Juduja distrikto,
kaj ĉiuj Jerusalemanoj; kaj ili estis baptitaj de
li en la rivero Jordan, konfesante siajn pekojn.
6 Kaj Johano estis vestita per kamelharaĵo kaj
leda zono ĉirkaŭ siaj lumboj, kaj li manĝadis
akridojn kaj sovaĝan mielon. 7 Kaj li predikis,
dirante: Venas post mi tiu, kiu estas pli potenca
ol mi; la rimenon de liaj ŝuoj mi ne estas inda,
kliniĝinte, malligi. 8 Mi vin baptis per akvo; sed
li vin baptos per la Sankta Spirito.
9 Kaj en tiuj tagoj Jesuo venis el Nazaret de
Galileo, kaj estis baptita de Johano en Jordan.
10 Kaj tuj kiam li eliris el la akvo, li vidis la
ĉielon fenditan, kaj la Spiriton kiel kolombo
malsuprenirantan sur lin; 11 kaj venis voĉo el la
ĉielo: Vi estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas
plezuron.

12 Kaj tuj la Spirito pelis lin for en la dezerton.
13 Kaj li estis en la dezerto kvardek tagojn, tentata
de Satano; kaj li estis kun la sovaĝaj bestoj, kaj
la anĝeloj servadis al li.

14 Kaj post kiam Johano estis arestita, Jesuo
iris en Galileon, predikante la evangelion de Dio,
15 kaj dirante: La tempo jam plenumiĝis, kaj la
regno de Dio alproksimiĝis; pentu, kaj kredu al
la evangelio.

16 Kaj irante apud la Galilea Maro, li vidis Si-
monon, kaj Andreon, fraton de Simon, ĵetantajn
reton en la maron; ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 17 Kaj
Jesuo diris al ili: Venu post mi, kaj mi igos vin
fariĝi kaptistoj de homoj. 18 Kaj ili tuj forlasis la
retojn, kaj sekvis lin. 19 Kaj irinte iom antaŭen, li
vidis Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon, lian
fraton, kiuj ankaŭ estis en la ŝipeto, riparante la
retojn. 20 Kaj tuj li alvokis ilin; kaj ili lasis sian
patron Zebedeo en la ŝipeto kun la dungitoj, kaj
foriris post li.

21 Kaj ili iris en Kapernaumon, kaj tuj en la
sabato li eniris en la sinagogon kaj instruis. 22 Kaj
oni miris pro lia instruado; ĉar li instruis kiel
havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel la skribistoj.
23 Kaj en ilia sinagogo estis viro kun malpura
spirito; kaj li ekkriis, 24 dirante: Kio estas inter
ni kaj vi, Jesuo Nazaretano? ĉu vi venis, por
pereigi nin? mi scias, kiu vi estas: la Sanktulo
de Dio. 25 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante:
Silentu, kaj eliru el li. 26 Kaj la malpura spirito
konvulsiigis lin, kaj, laŭte kriinte, eliris el li.
27 Kaj ĉiuj miregis tiom, ke ili diskutis inter si,

dirante: Kio estas ĉi tio? jen nova instruado! kun
aŭtoritato li ordonas eĉ al la malpuraj spiritoj,
kaj ili obeas lin. 28 Kaj tuj la famo pri li disvastiĝis
ĉie en la tutan ĉirkaŭaĵon de Galileo.

29 Kaj tuj, elirinte el la sinagogo, ili eniris en
la domon de Simon kaj Andreo, kun Jakobo kaj
Johano. 30 Sed la bopatrino de Simon kuŝis
malsana de febro; kaj tuj oni sciigis al li pri ŝi;
31 kaj veninte, li prenis ŝian manon kaj levis ŝin;
kaj la febro forlasis ŝin, kaj ŝi servis al ili.

32 Kaj vespere, kiam la suno subiris, oni venigis
al li ĉiujn, kiuj estis malsanaj kaj demonhavan-
taj. 33 Kaj la tuta urbo kolektiĝis ĉe la pordo.
34 Kaj li sanigis multajn, kiuj malsanis de diversaj
malsanoj, kaj elpelis multajn demonojn; kaj li ne
permesis al la demonoj paroli, ĉar ili konis lin.

35 Kaj matene, antaŭ ol la nokto pasis, li leviĝis,
kaj foriris en dezertan lokon, kaj tie preĝadis.
36 Kaj Simon kaj liaj kunuloj elserĉis lin; 37 kaj ili
trovis lin, kaj diris al li: Ĉiuj vin serĉas. 38 Kaj
li diris al ili: Ni iru aliloken en la proksimajn
urbetojn, por ke mi tie ankaŭ prediku; ĉar por
tio mi venis. 39 Kaj li iris, predikante en iliaj
sinagogoj tra la tuta Galileo, kaj elpelante la
demonojn.

40 Kaj venis al li leprulo, alvokante lin, kaj
genuinte, li diris al li: Se vi nur volas, vi povas
min purigi. 41 Kaj kortuŝite, li etendis la manon
kaj tuŝis lin, kaj diris al li: Mi volas; estu purigita.
42 Kaj tuj la lepro foriris de li, kaj li fariĝis pura.
43 Kaj severe avertinte lin, li tuj forsendis lin,
44 kaj diris al li: Zorgu, ke vi diru nenion al iu;

sed iru, montru vin al la pastro, kaj oferu pro via
purigado tion, kion Moseo ordonis, por atesto al
ili. 45 Sed li eliris, kaj komencis diligente rakonti
kaj disfamigi la aferon, tiel ke Jesuo jam ne povis
malkaŝe eniri en urbon, sed restis ekstere en
dezertaj lokoj; kaj oni venis al li el ĉie.

2

1 Kaj kiam li revenis en Kapernaumon post
kelke da tagoj, oni sciiĝis, ke li estas en domo.
2 Kaj multaj kunvenis, tiel ke jam ne estis loko eĉ
apud la pordo; kaj li parolis al ili la vorton. 3 Kaj
oni venis, alportante al li paralizulon, portatan
de kvar homoj. 4 Kaj ne povante alproksimiĝi al
li pro la homamaso, ili malkovris la tegmenton,
kie li estis; kaj trafosinte ĝin, ili mallevis la liton,
sur kiu kuŝis la paralizulo. 5 Kaj Jesuo, vidante
ilian fidon, diris al la paralizulo: Filo, viaj pekoj
estas pardonitaj. 6 Sed estis iuj el la skribistoj
tie, sidantaj kaj diskutantaj en siaj koroj: 7 Kial
tiu tiel parolas? li blasfemas: kiu povas pardoni
pekojn, krom Dio sola? 8 Kaj Jesuo, tuj eksciante
en sia spirito, ke tiel ili diskutas en si, diris al ili:
Kial vi tion diskutas en viaj koroj? 9 Kio estas
pli facila: diri al la paralizulo: Viaj pekoj estas
pardonitaj; aŭ diri: Leviĝu, prenu vian liton, kaj
piediru? 10 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de homo
havas aŭtoritaton sur la tero pardoni pekojn —
li diris al la paralizulo: 11 Mi diras al vi: Leviĝu,
prenu vian liton, kaj iru al via domo. 12 Kaj li
leviĝis, kaj tuj prenis la liton, kaj eliris antaŭ
ĉiuj, tiel ke ĉiuj miregis, kaj gloris Dion, dirante:
Neniam ni vidis ion tian.

13 Kaj denove li eliris al la marbordo, kaj la
tuta homamaso venis al li, kaj li instruis ilin.
14 Kaj preterpasante, li vidis Levin, filon de Alfeo,
sidantan ĉe la impostejo, kaj li diris al li: Sekvu
min. Kaj li stariĝis, kaj sekvis lin. 15 Kaj li sidis
ĉe manĝo en lia domo, kaj multaj impostistoj
kaj pekuloj kunsidis kun Jesuo kaj liaj disĉiploj;
ĉar ili estis multaj, kaj ili sekvis lin. 16 Kaj la
skribistoj kaj la Fariseoj, vidante, ke li manĝas
kun la pekuloj kaj la impostistoj, diris al liaj
disĉiploj: Li manĝas kaj trinkas kun impostistoj
kaj pekuloj. 17 Kaj aŭdinte tion, Jesuo diris al
ili: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la
malsanuloj: mi venis, por alvoki ne justulojn, sed
pekulojn.

18 Kaj la disĉiploj de Johano kaj la Fariseoj
estis fastantaj, kaj oni venis, kaj diris al li: Kial
fastas la disĉiploj de Johano kaj de la Fariseoj,
sed viaj ne fastas? 19 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu
la filoj de la edziĝejo povas fasti, dum la fianĉo
estas kun ili? Tiel longe, kiel ili havas kun si la
fianĉon, ili ne povas fasti. 20 Sed venos tagoj,
kiam la fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam ili
fastos en tiuj tagoj. 21 Neniu alkudras flikaĵon el
nefulita drapo sur malnovan veston; alie la nova
plenigaĵo ion forprenas de la malnova ŝtofo, kaj
pli malbona ŝiraĵo fariĝas. 22 Kaj neniu enverŝas
novan vinon en malnovajn felsakojn; alie la vino
krevigos la felsakojn, kaj la vino elfluos kaj la
felsakoj detruiĝos; sed oni enverŝas novan vinon
en novajn felsakojn.

23 Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj

liaj disĉiploj komencis dum la vojiro deŝiri la
spikojn. 24 Kaj la Fariseoj diris al li: Jen kial ili
en la sabato faras tion, kio ne estas permesata?
25 Kaj li diris al ili: Ĉu vi neniam legis, kion
faris David, kiam li havis bezonon kaj malsatis,
li kaj liaj kunuloj? 26 Ke li eniris en la domon
de Dio, kiam Ebjatar estis ĉefpastro, kaj manĝis
la panojn de propono, kiujn manĝi ne estas
permesate krom al la pastroj, kaj donis ankaŭ al
siaj kunuloj? 27 Kaj li diris al ili: La sabato estiĝis
por la homo, kaj ne la homo por la sabato; 28 tial
la Filo de homo estas sinjoro eĉ de la sabato.

3

1 Kaj denove li eniris en la sinagogon, kaj tie
estis viro, havanta manon velkintan. 2 Kaj oni
observis lin, ĉu en la sabato li lin sanigos, por ke
ili povu lin akuzi. 3 Kaj li diris al la viro, kiu havis
la velkintan manon: Stariĝu en la mezo. 4 Kaj li
diris al ili: Ĉu estas permesate bonfari en sabato,
aŭ malbonfari? savi vivon, aŭ mortigi? Sed ili
silentis. 5 Kaj kiam kun kolero li ĉirkaŭrigardis
ilin, ĉagrenite pro la obstiniĝo de ilia koro, li
diris al la viro: Etendu vian manon. Kaj li etendis
ĝin, kaj lia mano resaniĝis. 6 Kaj la Fariseoj eliris,
kaj tuj konsiliĝis kun la Herodanoj kontraŭ li,
kiamaniere lin pereigi.

7 Kaj Jesuo kun siaj disĉiploj foriris ĝis la maro;
kaj granda homamaso el Galileo sekvis lin. Kaj
el Judujo 8 kaj el Jerusalem kaj el Edom kaj
el Transjordano kaj el ĉirkaŭ Tiro kaj Cidon,
grandnombra homamaso, aŭdinte ĉion, kion li

faris, venis al li. [9] Kaj li diris al siaj disĉiploj,
ke malgranda ŝipeto estu je lia dispono, pro
la homamaso, por ke oni ne premu lin; [10] ĉar
multajn li jam sanigis, tiel ke ĉiuj, kiuj havis
malsanojn, premadis sur lin, por tuŝi lin. [11] Kaj
malpuraj spiritoj, tuj kiam ili vidis lin, falis antaŭ
li, kaj kriis, dirante: Vi estas la Filo de Dio. [12] Kaj
li severe admonis ilin, ke ili ne konatigu lin.

[13] Kaj li supreniris sur la monton, kaj alvokis
tiujn, kiujn li mem volis; kaj ili venis al li. [14] Kaj
li elektis dek du, kiujn ankaŭ li nomis apostoloj,
por ke ili estu kun li, kaj por ke li dissendu ilin
por prediki, [15] kaj por havi aŭtoritaton elpeli
demonojn: [16] kaj Simonon li alnomis Petro; [17] kaj
Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon, fraton
de Jakobo, kaj tiujn li alnomis Boanerges, tio
estas, Filoj de tondro; [18] kaj Andreon kaj Filipon
kaj Bartolomeon kaj Mateon kaj Tomason, kaj
Jakobon, filon de Alfeo, kaj Tadeon, kaj Simonon,
la Fervorulon, [19] kaj Judason Iskariotan, kiu
ankaŭ perfidis lin.

Kaj li venis en domon. [20] Kaj denove la
homamaso kunvenis tiel, ke ili ne povis eĉ manĝi
panon. [21] Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion, eliris,
por kapti lin, ĉar ili diris: Li frenezas. [22] Kaj
la skribistoj, kiuj alvenis el Jerusalem, diris: Li
havas Baal-Zebubon; per la estro de la demonoj
li elpelas la demonojn. [23] Kaj li alvokis ilin, kaj
parolis al ili parabole: Kiel povas Satano elpeli
Satanon? [24] Kaj se regno estas dividita kontraŭ
si, tiu regno ne povas stari. [25] Kaj se domo
estas dividita kontraŭ si, tiu domo ne povas

stari. 26 Kaj se Satano ribelis kontraŭ si kaj estas
dividita, li ne povas stari, sed havas finon. 27 Sed
neniu povas eniri en la domon de la fortulo kaj
trarabi liajn posedaĵojn, se unue li ne ligos la
fortulon, kaj poste li trarabos lian domon. 28 Vere
mi diras al vi: Ĉiuj iliaj pekoj estos pardonitaj al
la filoj de homoj, kaj iliaj blasfemoj, per kiuj ajn
ili blasfemos; 29 sed iu, kiu blasfemos kontraŭ la
Sankta Spirito, eterne ne havos pardonon, sed
estas kulpa pri eterna peko; 30 ĉar oni diris: Li
havas malpuran spiriton.

31 Kaj jen alvenis lia patrino kaj liaj fratoj,
kaj starante ekstere, ili sendis al li, vokante lin.
32 Kaj homamaso sidis ĉirkaŭ li; kaj oni diris al li:
Jen via patrino kaj viaj fratoj ekstere vin serĉas.
33 Kaj li respondis al ili, dirante: Kiuj estas mia
patrino kaj miaj fratoj? 34 Kaj ĉirkaŭrigardante
tiujn, kiuj ronde ĉirkaŭ li sidis, li diris: Jen mia
patrino kaj miaj fratoj! 35 Ĉar kiu ajn faros la
volon de Dio, tiu estas mia frato kaj mia fratino
kaj mia patrino.

4

1 Kaj denove li komencis instrui apud la maro.
Kaj kolektiĝis al li tre granda homamaso tiel, ke li
eniris en ŝipeton, kaj sidis sur la maro; kaj la tuta
homamaso estis sur la tero apud la maro. 2 Kaj
li multe instruis ilin per paraboloj, kaj diris al ili
en sia instruado: 3 Aŭskultu: jen semisto eliris,
por semi; 4 kaj dum li semis, iuj semoj falis apud
la vojo, kaj la birdoj venis kaj formanĝis ilin.
5 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon, kie ili ne havis

multe da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili ne havis
profundecon de tero; [6] kaj kiam la suno leviĝis,
ili brulsekiĝis, kaj ĉar ili ne havis radikon, ili
forvelkis. [7] Kaj aliaj falis inter dornojn, kaj la
dornoj kreskis kaj sufokis ilin, kaj ili ne donis
frukton. [8] Kaj aliaj falis en la bonan teron, kaj
donis frukton, kreskante kaj multobliĝante, kaj
produktis tridekoble kaj sesdekoble kaj centoble.
[9] Kaj li diris: Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu
aŭdu.

[10] Kaj kiam li estis sola, tiuj, kiuj alestis kune
kun la dek du, demandis lin pri la paraboloj.
[11] Kaj li diris al ili: Al vi estas donite scii la
misteron de la regno de Dio; sed al tiuj, kiuj estas
ekstere, ĉio estas farata per paraboloj; [12] por ke,
vidante, ili vidu, sed ne rimarku; kaj aŭdante,
ili aŭdu, sed ne komprenu; por ke neniam ili
konvertiĝu kaj pardoniĝu. [13] Kaj li diris al ili:
Ĉu vi ne scias ĉi tiun parabolon? kiel do vi
povos kompreni ĉiujn parabolojn? [14] La semisto
semas la vorton. [15] Jen do tiuj, kiuj estas apud
la vojo, kie estas semata la vorto; kaj kiam ili
aŭdis, tuj venas Satano, kaj forprenas la vorton,
en ili semitan. [16] Kaj tiel same jen la semitaj ĉe la
ŝtonaj lokoj: ili aŭdas la vorton, kaj tuj kun ĝojo
akceptas ĝin; [17] kaj ili ne havas en si radikon, sed
restas nur portempe; kiam do venas sufero aŭ
persekuto pro la vorto, tuj ili falpuŝiĝas. [18] Kaj
jen la semitaj ĉe la dornoj: tiuj, kiuj aŭdis la
vorton; [19] sed la zorgoj de la mondo kaj la trompo
de riĉo kaj la deziroj al aliaj aferoj, enirante,
sufokas la vorton, kaj ĝi fariĝas senfrukta. [20] Kaj

jen la semitaj ĉe la bona tero: tiuj, kiuj aŭdas la
vorton kaj akceptas ĝin, kaj donas frukton, jen
tridekoble, kaj jen sesdekoble, kaj jen centoble.

21 Kaj li diris al ili: Ĉu lampo enportiĝas, por
esti metita sub grenmezurilon aŭ sub liton, kaj
ne por stari sur la lampingo? 22 Ĉar nenio estas
kaŝita krom por tio, ke ĝi estu malkaŝita; nek io
estas sekreta krom por tio, ke ĝi estu aperigita.
23 Se iu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu. 24 Kaj li
diris al ili: Atentu, kion vi aŭdas; per kia mezuro
vi mezuras, laŭ tiu sama oni mezuros al vi, kaj
eĉ faros al vi aldonon. 25 Ĉar al tiu, kiu havas,
estos donite; sed for de tiu, kiu ne havas, estos
prenita eĉ tio, kion li havas.

26 Kaj li diris: Tia estas la regno de Dio, kvazaŭ
homo ĵetus semojn sur la teron, 27 kaj dormus
kaj leviĝus nokte kaj tage, kaj la semoj burĝonus
kaj kreskus, li ne scias kiel. 28 Aŭtomate la tero
donas frukton, unue folion, poste spikon, poste
plenan grenon en spiko. 29 Sed kiam la frukto
estas preta, li tuj svingas la rikoltilon, ĉar venis
la rikolto.

30 Kaj li diris: Al kio ni komparu la regnon de
Dio? aŭ per kia parabolo ni montru ĝin? 31 Al
sinapa semeto, kiu, kiam ĝi estas semita sur la
teron, estas pli malgranda ol ĉiuj aliaj semoj, kiuj
estas sur la tero, 32 tamen semite, kreskas kaj
fariĝas pli granda ol ĉiuj legomoj, kaj elmetas
grandajn branĉojn, tiel ke sub ĝia ombro povas
eksloĝi la birdoj de la ĉielo.

33 Kaj per multaj tiaj paraboloj li parolis al ili
la vorton laŭ tio, kiel ili povis aŭskulti; 34 kaj sen

parabolo li ne parolis al ili; sed private li klarigis
ĉion al siaj disĉiploj.
35 Kaj en tiu tago, kiam vesperiĝis, li diris al ili:
Ni transiru al la alia bordo. 36 Kaj forsendinte la
homamason, ili kondukis lin kun si, kiel li estis
en la ŝipeto. Kaj aliaj ŝipetoj akompanis lin.
37 Kaj okazis granda ventego, kaj ondoj batis en
la ŝipeton, tiel ke la ŝipeto estis jam pleniĝanta.
38 Kaj li estis dormanta en la posta parto sur la
kuseno; kaj ili vekis lin, kaj diris al li: Majstro, ĉu
vi ne zorgas pri tio, ke ni pereas? 39 Kaj vekite, li
admonis la venton, kaj diris al la maro: Silentu,
kvietiĝu. Kaj la vento ĉesiĝis, kaj fariĝis granda
sereno. 40 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj?
ĉu vi ankoraŭ ne havas fidon? 41 Kaj ili timis
treege, kaj diris unu al alia: Kiu do estas ĉi tiu?
ĉar eĉ la vento kaj la maro obeas al li.

5

1 Kaj ili venis trans la maron en la landon de la
Gerasenoj. 2 Kaj kiam li elvenis el la ŝipeto, tuj
lin renkontis el la tomboj viro, havanta malpu-
ran spiriton, 3 kiu havis loĝejon en la tomboj,
kaj jam neniu povis ligi lin eĉ per kateno; 4 ĉar
li ofte estis ĉirkaŭligita per katenoj kaj ĉenoj,
kaj la ĉenoj estis disŝiritaj de li kaj la katenoj
frakasitaj; kaj neniu kapablis malsovaĝigi lin.
5 Kaj ĉiam, nokte kaj tage, inter la tomboj kaj sur
la montoj, li kriadis kaj sin tranĉis per ŝtonoj.
6 Kaj, vidinte Jesuon el malproksime, li kuris kaj
adorkliniĝis al li; 7 kaj kriante per laŭta voĉo,
li diris: Kio estas inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo
de Dio Plejalta? Mi vin ĵurpetas per Dio, ke vi

ne turmentu min. 8 Ĉar li diris al li: Eliru, ho
malpura spirito, el la viro. 9 Kaj li demandis lin:
Kia estas via nomo? Kaj li respondis, dirante:
Mia nomo estas Legio, ĉar ni estas multaj. 10 Kaj
li multe petegis, ke li ne forsendu ilin el la lando.
11 Kaj estis tie sur la monto granda grego da
porkoj paŝtiĝantaj. 12 Kaj ili petegis lin, dirante:
Sendu nin en la porkojn, por ke ni eniru en
ilin. 13 Kaj li permesis tion al ili. Kaj elirinte,
la malpuraj spiritoj eniris en la porkojn; kaj la
grego kuris rapide malsupren de la krutaĵo en
la maron, ĉirkaŭ du miloj, kaj sufokiĝis en la
maro. 14 Kaj iliaj paŝtistoj forkuris, kaj rakontis
la aferon en la urbo kaj en la kamparo. Kaj
oni venis, por vidi, kio okazis. 15 Kaj ili venis
al Jesuo, kaj vidis la demonhavinton, kiu havis
la legion, sidanta, vestita kaj en sana prudento;
kaj ili timis. 16 Kaj la vidintoj rakontis al ili,
kiamaniere tio okazis al la demonhavinto, kaj
pri la porkoj. 17 Kaj ili komencis petegi lin, ke
li foriru el iliaj limoj. 18 Kaj kiam li eniris en la
ŝipeton, la demonhavinto petegis lin, ke li povu
esti kun li. 19 Kaj li ne permesis al li, sed diris
al li: Iru al via domo, al la viaj, kaj rakontu al
ili ĉion, kion faris la Eternulo por vi, kaj kiel
Li kompatis vin. 20 Kaj li foriris, kaj komencis
famigi en Dekapolis ĉion, kion faris Jesuo por li;
kaj ĉiuj miregis.

21 Kaj kiam Jesuo retransiris en la ŝipeto al
la alia bordo, granda homamaso kolektiĝis al li;
kaj li estis apud la maro. 22 Kaj venis unu el
la sinagogestroj, nomata Jairo, kaj ekvidinte lin,

falis antaŭ liaj piedoj, [23] kaj insiste lin petegis,
dirante: Mia filineto estas en lasta ekstremo;
venu do kaj metu viajn manojn sur ŝin, por ke
ŝi saviĝu kaj vivu. [24] Kaj li iris kun li, kaj granda
homamaso sekvis lin kaj premis lin.

[25] Kaj virino, kiu jam dek du jarojn havis
sangofluon, [26] kaj multe suferis pro multaj ku-
racistoj, kaj elspezis sian tutan havon, kaj estis
neniel helpita, sed kontraŭe eĉ pli malsaniĝis,
[27] aŭdinte pri Jesuo, venis en la homamaso
malantaŭ lin, kaj tuŝis lian mantelon. [28] Ĉar ŝi
diris: Se mi nur tuŝos lian mantelon, mi estos
sanigita. [29] Kaj tuj la fonto de ŝia sango sekiĝis,
kaj ŝi korpe sentis, ke ŝi resaniĝis el sia malsano.
[30] Kaj Jesuo, tuj sentante en si, ke la potenco
eliris, turnis sin en la homamaso, kaj diris: Kiu
tuŝis mian veston? [31] Kaj liaj disĉiploj diris al li:
Vi vidas la homamason, premantan vin, kaj ĉu vi
diras: Kiu min tuŝis? [32] Kaj li ĉirkaŭrigardis, por
vidi tiun, kiu tion faris. [33] Sed la virino, timigita
kaj tremanta, sciante, kio fariĝis al ŝi, venis kaj
falis antaŭ li, kaj diris al li la tutan veron. [34] Kaj
li diris al ŝi: Filino, via fido vin savis; iru en paco,
kaj estu sana el via malsano.

[35] Dum li ankoraŭ parolis, oni venis el la domo
de la sinagogestro, dirante: Via filino mortis;
kial vi ankoraŭ ĝenas la instruiston? [36] Sed
Jesuo, ne atentante la parolon diritan, diris al
la sinagogestro: Ne timu, nur kredu. [37] Kaj li
ne permesis al iu sekvi kun li, krom Petro kaj
Jakobo, kaj Johano, frato de Jakobo. [38] Kaj ili
venis al la domo de la sinagogestro, kaj li vidis

tumulton, kaj homojn plorantajn kaj funebre
ĝemantajn. 39 Kaj enirinte, li diris al ili: Kial vi
tumultas kaj ploras? la infanino ne mortis, sed
dormas. 40 Kaj ili mokridis lin. Tamen, foriginte
ĉiujn, li kondukis la patron de la infanino kaj
la patrinon, kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj eniris
tien, kie estis la infanino. 41 Kaj preninte la
manon de la infanino, li diris al ŝi: Talita kumi;
tio estas: Knabineto, mi diras al vi: Leviĝu.
42 Kaj tuj leviĝis la knabineto kaj piediris; ĉar ŝi
estis dekdujara. Kaj ili miris kun granda mirego.
43 Kaj li severe admonis ilin, ke neniu sciiĝu pri
tio; kaj li ordonis doni al ŝi manĝi.

6

1 Kaj li eliris de tie, kaj venis en sian patrujon;
kaj liaj disĉiploj lin sekvis. 2 Kaj kiam venis la
sabato, li komencis instrui en la sinagogo; kaj
multaj, lin aŭdante, miris, dirante: De kie tiu
viro havas tion? kaj: Kia estas la saĝeco donita
al li? kaj kiaj estas tiaj potencaĵoj farataj per liaj
manoj? 3 Ĉu ĉi tiu ne estas la ĉarpentisto, filo
de Maria, kaj frato de Jakobo kaj Joses kaj Judas
kaj Simon? kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉi tie ĉe
ni? Kaj ili ofendiĝis pro li. 4 Kaj Jesuo diris al ili:
Profeto ne estas sen honoro, krom en sia patrujo
kaj inter siaj parencoj kaj en sia domo. 5 Kaj li
povis tie fari nenian potencaĵon, krom tio, ke li
metis la manojn sur kelkajn senfortulojn kaj ilin
resanigis. 6 Kaj li miris pro ilia nekredemo.

Kaj li rondevizitis la vilaĝojn, instruante.

[7] Kaj li alvokis al si la dek du, kaj komencis
forsendi ilin duope; kaj li donis al ili aŭtoritaton
super malpuraj spiritoj; [8] kaj li ordonis, ke ili
portu nenion por la vojo krom nur bastono —
nek panon, nek saketon, nek monon en sia zono;
[9] sed ili iru piedvestitaj per sandaloj, kaj ne
surmetu du tunikojn. [10] Kaj li diris al ili: Kie ajn
vi eniros en domon, tie loĝu, ĝis vi foriros el tiu
loko. [11] Kaj se ie ajn oni vin ne akceptos, nek
vin aŭskultos, tiam el tie forirante, deskuu la
polvon, kiu estas sub viaj piedoj, por atesto al ili.
[12] Kaj foririnte, ili predikis, ke oni pentu. [13] Kaj
ili elpeladis multajn demonojn, kaj ŝmiradis per
oleo multajn malsanulojn kaj ilin sanigadis.

[14] Kaj la reĝo Herodo aŭdis pri tio, ĉar lia nomo
jam konatiĝis; kaj li diris: Johano, la Baptisto,
leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj
energias en li. [15] Sed aliaj diris: Tiu estas Elija.
Kaj aliaj diris: Tiu estas profeto, kvazaŭ unu
el la profetoj. [16] Sed, tion aŭdinte, Herodo
diris: Johano, kiun mi senkapigis, leviĝis. [17] Ĉar
Herodo mem jam sendis, kaj arestis Johanon, kaj
ligis lin en malliberejo pro Herodias, kiu estis
edzino de lia frato Filipo, ĉar li estis edziĝinta
kun ŝi. [18] Ĉar Johano diris al Herodo: Ne
decas, ke vi havu la edzinon de via frato. [19] Kaj
Herodias klopodis kontraŭ li, kaj deziris mortigi
lin, kaj ne povis; [20] ĉar Herodo timis Johanon,
sciante, ke li estas viro justa kaj sankta, kaj nepre
gardis lin. Kaj aŭskultante lin, li embarasiĝis,
kaj aŭskultis lin volonte. [21] Kaj kiam venis
oportuna tago, kiam Herodo pro sia naskotago

faris vespermanĝon al siaj nobeloj kaj milestroj
kaj ĉefoj de Galileo, 22 eniris la filino de Herodias
mem kaj dancis, kaj ŝi plaĉis al Herodo kaj al liaj
kunmanĝantoj; kaj la reĝo diris al la knabino:
Petu de mi, kion ajn vi volas, kaj mi tion donos al
vi. 23 Kaj li ĵuris al ŝi: Kion ajn vi petos de mi, mi
tion donos al vi, ĝis duono de mia regno. 24 Kaj
elirinte, ŝi diris al sia patrino: Kion mi petu?
Kaj tiu diris: La kapon de Johano, la Baptisto.
25 Kaj ŝi tuj eniris rapide al la reĝo, kaj petis,
dirante: Mi deziras, ke vi tuj donu al mi sur plado
la kapon de Johano, la Baptisto. 26 Kaj la reĝo
fariĝis tre malĝoja; tamen pro siaj ĵuroj kaj pro
la kunmanĝantoj li ne volis rifuzi al ŝi. 27 Kaj
tuj la reĝo elsendis soldaton el sia gardistaro,
kaj ordonis alporti lian kapon; kaj elirinte, tiu
senkapigis lin en la malliberejo, 28 kaj alportis
lian kapon sur plado, kaj donis ĝin al la knabino;
kaj la knabino donis ĝin al sia patrino. 29 Kaj
kiam liaj disĉiploj aŭdis, ili venis kaj forportis
lian korpon, kaj metis ĝin en tombon.

30 Kaj la apostoloj kolektiĝis al Jesuo, kaj
rakontis al li ĉion, kion ili faris kaj instruis. 31 Kaj
li diris al ili: Venu mem aparte en dezertan
lokon, kaj iom ripozu. Ĉar estis multaj venantaj
kaj irantaj, kaj ili ne havis oportunon eĉ por
manĝi. 32 Kaj ili foriris en la ŝipeto al dezerta
loko aparte. 33 Kaj oni vidis ilin forirantajn, kaj
multaj rekonis ilin, kaj piede oni kuris tien el ĉiuj
urboj kaj antaŭvenis ilin. 34 Kaj li elvenis, kaj
vidis grandan homamason, kaj li kortuŝiĝis pri
ili, ĉar ili estis kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston;

kaj li komencis instrui al ili multon. 35 Kaj kiam
la horo jam estis malfrua, liaj disĉiploj venis al
li, kaj diris: La loko estas dezerta, kaj la horo
estas jam malfrua; 36 forsendu ilin, por ke ili iru
en la ĉirkaŭajn kampojn kaj vilaĝojn kaj aĉetu
por si manĝaĵon. 37 Sed li responde diris al ili:
Vi donu al ili manĝi. Kaj ili diris al li: Ĉu ni iru
kaj aĉetu panojn por ducent denaroj, kaj donu al
ili manĝi? 38 Kaj li diris al ili: Kiom da panoj vi
havas? iru, por vidi. Kaj sciiĝinte, ili diris: Kvin,
kaj du fiŝojn. 39 Kaj li ordonis al ili, ke ĉiuj sidiĝu
laŭgrupe sur la verda herbo. 40 Kaj ili sidiĝis en
aroj, centope kaj kvindekope. 41 Kaj li prenis la
kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte
al la ĉielo, li benis kaj dispecigis la panojn, kaj
donis al la disĉiploj, por meti antaŭ ilin; kaj li
dividis la du fiŝojn inter ĉiuj. 42 Kaj ĉiuj manĝis
kaj satiĝis. 43 Kaj oni kolektis da fragmentoj dek
du korbojn, kaj ankaŭ el la fiŝoj. 44 Kaj tiuj, kiuj
manĝis la panojn, estis kvin mil viroj.

45 Kaj tuj li devigis siajn disĉiplojn eniri en
la ŝipeton kaj iri antaŭ li al la alia bordo, al
Betsaida, dum li forsendos la homamason. 46 Kaj
adiaŭinte ilin, li foriris sur la monton, por preĝi.
47 Kaj kiam vesperiĝis, la ŝipeto estis meze de
la maro, kaj li sola sur la tero. 48 Kaj vidante
ilin laborantaj en malfacila remado, ĉar la vento
estis kontraŭa al ili, ĉirkaŭ la kvara gardoparto
de la nokto li venis al ili, irante sur la maro, kaj li
volis preterpasi ilin; 49 sed ili, vidante lin iranta
sur la maro, supozis, ke ĝi estas fantomo, kaj ili
ekkriis; 50 ĉar ĉiuj vidis lin kaj maltrankviliĝis.

Sed li tuj parolis kun ili, kaj diris al ili: Kuraĝu;
ĝi estas mi; ne timu. 51 Kaj li supreniris al ili
en la ŝipeton, kaj la vento ĉesiĝis; kaj ili sentis
grandan miregon; 52 ĉar ili ne komprenis pri la
panoj, ĉar ilia koro estis sensenta.

53 Kaj transirinte, ili alvenis teren ĉe Genesaret,
kaj alligis la ŝipeton. 54 Kaj kiam ili estis
elŝipiĝintaj, tuj oni rekonis lin, 55 kaj kuris tra
tiu tuta regiono, kaj komencis ĉirkaŭporti la
malsanulojn sur iliaj litoj tien, kie ili aŭdis, ke
li estas. 56 Kaj kien ajn li eniris, en vilaĝojn
aŭ en urbojn aŭ sur la kamparon, ili demetis
la malsanulojn sur la placoj, kaj petegis lin, ke
ili tuŝu nur la randon de lia vesto; kaj ĉiuj, kiuj
tuŝis, resaniĝis.

7

1 Kaj kolektiĝis al li la Fariseoj kaj iuj el la
skribistoj, kiuj venis el Jerusalem, 2 kaj jam
vidis, ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas panon
kun manoj profanaj, tio estas nelavitaj. 3 Kaj
la Fariseoj kaj ĉiuj Judoj, se ili ne lavis zorge
la manojn, ne manĝas, tenante la tradicion de
la antaŭuloj; 4 kaj veninte el komercejo, ili ne
manĝas, ne sin lavinte; kaj estas multaj aliaj
aferoj, kiujn ili ricevis por observi, trempon de
pokaloj kaj mezurpotoj kaj kupraj vazoj. 5 Kaj
lin demandis la Fariseoj kaj la skribistoj: Kial ne
faras viaj disĉiploj laŭ la tradicio de la antaŭuloj,
sed manĝas panon kun manoj profanaj? 6 Kaj li
diris al ili: Bone profetis Jesaja pri vi hipokritu-
loj, kiel estas skribite:

Ĉi tiu popolo honoras Min per siaj lipoj,
Sed ilia koro estas malproksime de Mi.
7 Sed vane ili Min adoras,
Instruante kiel doktrinojn ordonojn de homoj.
8 Ĉar, forlasinte la ordonon de Dio, vi tenas la
tradicion de homoj. 9 Kaj li diris al ili: Efektive
vi forrifuzas la ordonon de Dio, por observi vian
tradicion. 10 Ĉar Moseo diris: Respektu vian
patron kaj vian patrinon; kaj: Kiu malbenas
sian patron aŭ sian patrinon, tiu nepre mortu.
11 Sed vi diras: Se iu diros al sia patro aŭ sia
patrino: Korban, tio estas Oferdono, estu tio, per
kio vi povus profiti de mi, 12 vi jam ne permesas
al li fari ion por sia patro aŭ sia patrino;
13 vantigante la vorton de Dio per via tradicio,
kiun vi transdonis; kaj multajn tiajn aferojn vi
faras. 14 Kaj denove alvokinte la homamason,
li diris al ili: Ĉiuj min aŭskultu kaj komprenu:
15 ekzistas nenio, kio, enirante en homon de
ekstere, povas lin profani; sed kio eliras el homo,
tio profanas la homon. 16 Kiu havas orelojn por
aŭdi, tiu aŭdu. 17 Kaj kiam li eniris en domon for
de la homamaso, liaj disĉiploj demandis lin pri la
parabolo. 18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ estas
tiel sen kompreno? Ĉu vi ne konscias, ke ĉio,
eniranta de ekstere en homon, ne povas profani
lin; 19 ĉar ĝi eniras ne en lian koron, sed en la
ventron, kaj eliras en apartan lokon? Tion li
diris, indigante ĉiajn manĝaĵojn. 20 Kaj li diris:
Kio elvenas el homo, tio profanas la homon.
21 Ĉar de interne, el la koro de homoj, eliras
malvirtaj pensoj, malĉastaĵoj, 22 ŝteloj, mortigoj,

adultoj, avideco, malindaĵoj, ruzeco, voluptoj,
malica okulo, blasfemo, aroganteco, malsaĝeco;
23 ĉiuj tiuj malbonoj elvenas de interne kaj
profanas la homon.

24 Kaj irinte de tie, li venis en la limojn de Tiro
kaj Cidon. Kaj enirinte en domon, li volis, ke ne-
niu sciu; sed li ne povis esti kaŝita. 25 Sed aŭdinte
pri li, iu virino, kies filineto havis malpuran
spiriton, venis kaj falis antaŭ liaj piedoj. 26 Kaj la
virino estis Grekino, rase Sirofenika. Kaj ŝi petis
lin, ke li elpelu la demonon el ŝia filino. 27 Kaj
li diris al ŝi: Lasu unue satigi la infanojn, ĉar ne
decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al
la hundetoj. 28 Sed ŝi respondis kaj diris al li: Jes,
Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj sub la tablo manĝas
el la panpecetoj de la infanoj. 29 Kaj li diris al ŝi:
Pro ĉi tiu vorto iru vian vojon; la demono eliris
el via filino. 30 Kaj kiam ŝi iris en sian domon,
ŝi trovis la infaninon kuŝigita sur la lito, kaj la
demonon foririnta.

31 Kaj denove foririnte el la limoj de Tiro, li
venis tra Cidon al la Galilea Maro, tra la mezo
de la limoj de Dekapolis. 32 Kaj oni kondukis al li
viron surdan kaj apenaŭ parolkapablan, kaj petis
lin, ke li metu sian manon sur lin. 33 Kaj kon-
dukinte lin el la homamaso en apartan lokon, li
metis siajn fingrojn en liajn orelojn, kaj kraĉinte,
li tuŝis lian langon; 34 kaj suprenrigardinte al la
ĉielo, li ĝemis, kaj diris al li: Efata, tio estas:
Malfermiĝu. 35 Kaj liaj oreloj malfermiĝis, kaj
la ligilo de lia lango malstreĉiĝis, kaj li parolis
klare. 36 Kaj li admonis ilin, ke oni diru tion al

neniu; sed ju pli li malpermesis, des pli multe
ili ĉie sciigis ĝin. 37 Kaj supermezure ili miregis,
dirante: Li faris ĉion bone; li igas la surdulojn
aŭdi, kaj la mutulojn paroli.

8

1 En tiuj tagoj, kiam denove estis granda homa-
maso, kaj ili nenion havis manĝi, li alvokis al si
siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: 2 Mi kortuŝiĝas
pro la homamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas
ĉe mi kaj nenion havas manĝi; 3 kaj se mi
forsendos ilin fastantaj al iliaj domoj, ili laciĝos
sur la vojo; kaj iuj el ili venis de malproksime.
4 Kaj liaj disĉiploj respondis al li: De kie oni
povos satigi ĉi tiujn homojn per panoj ĉi tie en
dezerto? 5 Kaj li demandis ilin: Kiom da panoj
vi havas? Kaj ili diris: Sep. 6 Kaj li ordonis
al la homamaso sidiĝi sur la tero; kaj li prenis
la sep panojn, kaj doninte dankon, li dispecigis
ilin, kaj donis al la disĉiploj por disdoni; kaj ili
disdonis al la homamaso. 7 Kaj ili havis kelkajn
malgrandajn fiŝojn; kaj beninte ilin, li ordonis
disdoni ilin ankaŭ. 8 Kaj ili manĝis kaj satiĝis;
kaj oni kolektis da postrestintaj fragmentoj sep
korbegojn. 9 Kaj ili estis proksimume kvar mil,
kaj li forsendis ilin. 10 Kaj tuj enirinte en la
ŝipeton kun siaj disĉiploj, li iris al la regiono
Dalmanuta.
11 Kaj alvenis la Fariseoj, kaj komencis diskuti
kun li, serĉante ĉe li signon el la ĉielo, por
provi lin. 12 Kaj forte ĝeminte en sia spirito, li
diris: Kial ĉi tiu generacio serĉas signon? vere,
mi diras al vi: Nenia signo estos donita al ĉi

tiu generacio. 13 Kaj forlasinte ilin, li denove
enŝipiĝis kaj transiris al la alia bordo.
14 Kaj ili forgesis preni panojn; kaj nur unu
panon ili havis kun si en la ŝipeto. 15 Kaj li
admonis ilin, dirante: Zorgu, gardu vin kontraŭ
la fermentaĵo de la Fariseoj kaj la fermentaĵo
de Herodo. 16 Kaj ili diskutis unu kun la alia,
dirante: Ĉar ni ne havas panojn. 17 Kaj Jesuo,
eksciante tion, diris al ili: Kial vi diskutas pro tio,
ke vi ne havas panon? ĉu vi ankoraŭ ne konscias
nek komprenas? ĉu via koro estas obstinigita?
18 Okulojn havante, ĉu vi ne vidas? kaj orelojn
havante, ĉu vi ne aŭdas? kaj ĉu vi ne memoras?
19 Kiam mi dispecigis la kvin panojn por la kvin
mil, kiom da korboj da fragmentoj vi kolektis?
Ili respondis al li: Dek du. 20 Kaj kiam la sep
por la kvar mil, kiom da korbegoj da fragmentoj
vi kolektis? Kaj ili respondis al li: Sep. 21 Kaj li
diris al ili: Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas?
22 Kaj ili alvenis al Betsaida. Kaj oni alkon-
dukis al li blindulon, kaj petegis, ke li tuŝu
lin. 23 Kaj preninte la manon de la blindulo,
li elkondukis lin ekster la vilaĝon; kaj kraĉinte
sur liajn okulojn, kaj surmetinte la manojn sur
lin, li demandis lin: Ĉu vi vidas ion? 24 Kaj li
ekrigardis, kaj diris: Mi vidas homojn, ĉar mi
vidas kvazaŭ arbojn irantajn. 25 Tiam denove
li metis la manojn sur liajn okulojn; kaj li fikse
rigardis, kaj resaniĝis, kaj vidis ĉion klare. 26 Kaj
li forsendis lin al lia domo, dirante: Nepre ne
eniru en la vilaĝon.
27 Kaj eliris Jesuo kaj liaj disĉiploj en la vilaĝojn

de Cezarea Filipi; kaj sur la vojo li demandis siajn
disĉiplojn, dirante al ili: Kiu, diras la homoj, ke
mi estas? 28 Kaj ili respondis al li: Johano, la
Baptisto; laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj: Unu el la
profetoj. 29 Kaj li demandis ilin: Sed vi — kiu
vi diras, ke mi estas? Petro responde diris al li:
Vi estas la Kristo. 30 Kaj li admonis ilin, ke ili
diru al neniu pri li. 31 Kaj li komencis instrui
al ili, ke la Filo de homo devas multe suferi, kaj
esti rifuzita de la pliaĝuloj kaj la ĉefpastroj kaj
la skribistoj, kaj esti mortigita, kaj post tri tagoj
releviĝi. 32 Kaj li parolis tiun diron malkaŝe.
Kaj Petro prenis lin, kaj komencis admoni lin.
33 Sed turninte sin kaj rigardante la disĉiplojn,
li admonis Petron, dirante: Iru malantaŭ min,
Satano, ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio, sed laŭ
homoj. 34 Kaj alvokinte al si la homamason kun
siaj disĉiploj, li diris al ili: Se iu volas veni post
mi, li abnegaciu sin, kaj levu sian krucon, kaj
sekvu min. 35 Ĉar kiu volos savi sian animon,
tiu ĝin perdos; kaj kiu perdos sian animon pro
mi kaj pro la evangelio, tiu ĝin savos. 36 Ĉar
kiel profitus homo, se li gajnus la tutan mondon
kaj perdus sian animon? 37 Ĉar kion homo donu
interŝanĝe por sia animo? 38 Ĉar kiu hontos pri
mi kaj miaj paroloj antaŭ ĉi tiu adultema kaj
peka generacio, pri tiu ankaŭ hontos la Filo de
homo, kiam li venos en la gloro de sia Patro kun
la sanktaj anĝeloj.

9

1 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Inter

la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj neniel gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio venintan en potenco.

2 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron
kaj Jakobon kaj Johanon, kaj kondukis ilin solajn
sur altan monton aparte; kaj li estis aliformita
antaŭ ili; 3 kaj liaj vestoj fariĝis brilantaj, treege
blankaj, kiel fulisto sur la tero ne povas blankigi.
4 Kaj aperis al ili Elija kun Moseo, kaj ili inter-
paroladis kun Jesuo. 5 Kaj Petro responde diris
al Jesuo: Rabeno, estas bone por ni esti ĉi tie;
kaj ni faru tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu
por Moseo, kaj unu por Elija. 6 Ĉar li ne sciis,
kion respondi, ĉar ili tre timiĝis. 7 Kaj nubo
superombris ilin; kaj elvenis voĉo el la nubo: Ĉi
tiu estas Mia Filo, la amata; aŭskultu lin. 8 Kaj
subite, ĉirkaŭrigardinte, ili jam vidis neniun
krom Jesuo sola.

9 Kaj dum ili malsupreniris de la monto, li
admonis ilin, ke al neniu ili rakontu tion, kion
ili vidis, ĝis la Filo de homo releviĝos el la mort-
intoj. 10 Kaj ili konservis la diron, demandante
inter si, kion signifas la releviĝo el la mortintoj.
11 Kaj ili demandis lin, dirante: Kial diras la
skribistoj, ke Elija devas veni antaŭe? 12 Kaj li
diris al ili: Vere Elija venas antaŭe, kaj restarigas
ĉion; kaj kiel estas skribite pri la Filo de homo, ke
li devas multe suferi kaj esti malestimata? 13 Sed
mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni faris al
li ĉion, kion ili volis, kiel estas skribite pri li.

14 Kaj veninte al la disĉiploj, ili vidis grandan
homamason ĉirkaŭ ili, kaj skribistojn diskutan-

tajn kun ili. 15 Kaj tuj la homamaso, vidante lin,
forte miris, kaj alkuris, kaj salutis lin. 16 Kaj
li demandis ilin: Pri kio vi diskutas kun ili?
17 Kaj unu el la amaso respondis al li: Majstro,
mi venigis al vi mian filon, kiu havas mutan
spiriton; 18 kaj kie ajn ĝi kaptas lin, ĝi ŝiras
lin, kaj li ŝaŭmas kaj grincigas la dentojn kaj
kadukiĝas; kaj mi parolis al viaj disĉiploj, ke ili
elpelu ĝin; kaj ili ne povis. 19 Kaj li respondis
al ili, dirante: Ho senfida generacio, ĝis kiam mi
estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? venigu lin
al mi. 20 Kaj ili venigis lin al li; kaj vidinte lin,
tuj la spirito konvulsiigis lin, kaj li falis teren kaj
ruliĝis ŝaŭmanta. 21 Kaj li demandis la patron:
De kiom da tempo okazadas ĉi tio al li? Kaj li
diris: De infaneco. 22 Kaj ofte ĝi ĵetis lin en fajron
kaj en akvon, por pereigi lin; sed se vi povas fari
ion, kompatu al ni kaj helpu nin. 23 Kaj Jesuo
diris al li: Kiel, se vi povas! Ĉio estas ebla por
kredanto. 24 Tuj ekkriante, la patro de la infano
diris: Mi kredas; helpu mian nekredemon. 25 Kaj
kiam Jesuo vidis, ke homamaso alkuras, li severe
admonis la malpuran spiriton, dirante al ĝi: Vi
muta kaj surda spirito, mi ordonas al vi: Eliru el
li, kaj ne plu eniru en lin. 26 Kaj ekkriinte, kaj
multe konvulsiiginte lin, ĝi eliris; kaj li fariĝis
kvazaŭ mortinto, tiel ke la plimulto diris: Li
mortis. 27 Sed Jesuo, preninte lin je la mano,
levis lin; kaj li stariĝis. 28 Kaj kiam li eniris en
la domon, liaj disĉiploj aparte demandis lin: Kial
ni ne povis elpeli ĝin? 29 Kaj li diris al ili: Ĉi tiu
speco neniel povas eliri, krom per preĝado.

30 Kaj foririnte, ili trapasis tra Galileo; kaj li
deziris, ke neniu tion eksciu. 31 Ĉar li instruadis
siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: La Filo de homo
estas transdonita en la manojn de homoj, kaj
ili mortigos lin; kaj, mortigite, li leviĝos post tri
tagoj. 32 Sed ili ne komprenis la diron, kaj timis
demandi lin.

33 Kaj ili venis al Kapernaum, kaj kiam li estis
en la domo, li demandis ilin: Pri kio vi diskutis
sur la vojo? 34 Sed ili silentis; ĉar ili diskutis inter
si sur la vojo pri tio, kiu estas la plej granda.
35 Kaj sidiĝinte, li alvokis la dek du, kaj diris al
ili: Se iu volas esti unua, li estos lasta el ĉiuj,
kaj servanto de ĉiuj. 36 Kaj preninte infanon, li
starigis ĝin meze de ili; kaj ĉirkaŭbrakinte ĝin,
li diris al ili: 37 Kiu akceptos unu el tiaj infanoj
en mia nomo, tiu akceptas min; kaj kiu akceptas
min, tiu akceptas ne min, sed Tiun, kiu sendis
min.

38 Johano diris al li: Majstro, ni vidis iun
elpelantan demonojn en via nomo; kaj ni
malpermesis lin, ĉar li ne sekvas nin. 39 Sed
Jesuo diris: Ne malpermesu lin; ĉar neniu, kiu
faros miraklon en mia nomo, povos facile paroli
malbone pri mi. 40 Ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ
ni, estas por ni. 41 Ĉar kiu donos al vi trinki tason
da akvo, pro tio, ke vi apartenas al Kristo, vere mi
diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon.
42 Kaj kiu igos fali unu el ĉi tiuj malgranduloj, kiuj
kredas al mi, estus pli bone por tiu, se granda
muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj
se li estus ĵetita en la maron. 43 Kaj se via

mano faligas vin, detranĉu ĝin: estas bone por
vi eniri en vivon kripla prefere ol, havante du
manojn, eniri en Gehenan, en la neestingeblan
fajron, 44 kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro
ne estingiĝas. 45 Kaj se via piedo faligas vin,
detranĉu ĝin: estas bone por vi eniri en vivon
lama prefere ol, havante du piedojn, esti ĵetita
en Gehenan, 46 kie ilia vermo ne pereas kaj la
fajro ne estingiĝas. 47 Kaj se via okulo faligas vin,
elŝiru ĝin: estas bone por vi eniri en la regnon
de Dio kun unu okulo prefere ol, havante du
okulojn, esti ĵetita en Gehenan, 48 kie ilia vermo
ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas. 49 Ĉar ĉiu
estos salita per fajro. 50 Salo estas bona; sed se la
salo fariĝis nesala, kiel vi rebonigos ĝin? Havu
salon en vi, kaj paciĝu unu kun alia.

10

1 Kaj li foriris de tie, kaj venis en la limojn
de Judujo kaj trans Jordanon; kaj homamasoj
kunvenis denove al li, kaj laŭ sia kutimo li
instruis ilin denove. 2 Kaj Fariseoj venis, kaj
demandis lin, por provi lin: Ĉu estas permesate
al viro forsendi sian edzinon? 3 Kaj li responde
diris al ili: Kion Moseo ordonis al vi? 4 Kaj ili
diris: Moseo permesis skribi eksedzigan leteron,
kaj forsendi ŝin. 5 Sed Jesuo diris al ili: Pro la
malmoleco de via koro li skribis por vi ĉi tiun
ordonon. 6 Sed de la komenco de la kreo: Li
faris ilin vira kaj virina. 7 Tial viro forlasos sian
patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino,
8 kaj ili estos unu karno; sekve ili jam estas ne du,

sed unu karno. 9 Kion do Dio kunigis, tion homo
ne disigu. 10 Kaj en la domo la disĉiploj denove
demandis lin pri la afero. 11 Kaj li diris al ili:
Kiu forsendos sian edzinon kaj edziĝos kun alia,
tiu adultas kontraŭ ŝi; 12 kaj se ŝi mem forsendos
sian edzon kaj edziniĝos kun alia, ŝi adultas.

13 Kaj oni venigis al li infanojn, por ke li tuŝu
ilin; kaj la disĉiploj admonis ilin. 14 Sed Jesuo,
vidinte tion, indignis, kaj diris al ili: Lasu la
infanojn veni al mi; ne malhelpu ilin, ĉar el tiaj
estas la regno de Dio. 15 Vere mi diras al vi:
Kiu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano, tiu
neniel eniros en ĝin. 16 Kaj li prenis ilin en siaj
brakoj, kaj benis ilin, metinte la manojn sur ilin.

17 Kaj dum li foriris sur la vojo, unu homo
kuris al li kaj genuis antaŭ li, kaj demandis lin:
Bona Majstro, kion mi faru, por ke mi heredu
eternan vivon? 18 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi
nomas min bona? neniu estas bona krom Unu,
nome Dio. 19 Vi scias la ordonojn: Ne mortigu;
Ne adultu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston;
Ne rabu; Respektu vian patron kaj vian patrinon.
20 Kaj li responde diris al li: Majstro, ĉion tion
mi observis detempe de mia juneco. 21 Kaj
Jesuo, rigardante lin, amis lin, kaj diris al li:
Unu mankon vi havas; iru, kaj vendu ĉion, kion
vi havas, kaj donu al malriĉuloj, kaj vi havos
trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed
li malgajiĝis ĉe tiu vorto, kaj foriris malĝoja; ĉar
li havis multajn posedaĵojn.

23 Kaj Jesuo ĉirkaŭrigardis, kaj diris al siaj
disĉiploj: Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon,

eniros en la regnon de Dio! 24 Kaj la disĉiploj
miris pro liaj vortoj. Sed Jesuo, respondante
denove, diris al ili: Infanoj, kiel malfacile estas
por tiuj, kiuj fidas al la riĉo, eniri en la regnon de
Dio! 25 Estas pli facile por kamelo iri tra trueton
de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de
Dio. 26 Kaj ili forte miregis, dirante al li: Kiu do
povas esti savita? 27 Rigardante ilin, Jesuo diris:
Ĉe homoj tio estas neebla, sed ne ĉe Dio; ĉar ĉio
estas ebla ĉe Dio. 28 Petro ekparolis al li: Jen ni
ĉion forlasis kaj vin sekvis. 29 Jesuo diris: Vere
mi diras al vi: Ekzistas neniu, kiu forlasis domon
aŭ fratojn aŭ fratinojn aŭ patrinon aŭ patron aŭ
infanojn aŭ kampojn pro mi kaj pro la evangelio,
30 kaj kiu ne ricevos centoble en ĉi tiu tempo,
domojn kaj fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn kaj
infanojn kaj kampojn, kun persekutado; kaj en
la venonta mondo eternan vivon. 31 Sed multaj
unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

32 Kaj ili estis sur la vojo suprenirantaj al
Jerusalem, kaj Jesuo iris antaŭ ili; kaj ili miregis,
kaj la sekvantoj timis. Kaj li prenis al si denove
la dek du, kaj ekparolis pri tio, kio okazos al li,
dirante: 33 Jen ni supreniras al Jerusalem; kaj la
Filo de homo estos transdonita al la ĉefpastroj
kaj la skribistoj; kaj ili kondamnos lin al morto
kaj transdonos lin al la nacianoj; 34 kaj ili lin
mokos kaj sur lin kraĉos kaj lin skurĝos kaj lin
mortigos; kaj post tri tagoj li releviĝos.

35 Kaj alproksimiĝis al li Jakobo kaj Johano,
filoj de Zebedeo, dirante al li: Majstro, ni deziras,
ke, kion ajn ni petos de vi, vi tion faru por ni.

36 Kaj li diris al ili: Kion vi volas, ke mi faru por
vi? 37 Kaj ili diris al li: Permesu, ke ni povu sidi,
unu dekstre de vi kaj la dua maldekstre, en via
gloro. 38 Sed Jesuo diris al ili: Vi ne scias, kion
vi petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi
trinkas? aŭ esti baptitaj per la bapto, per kiu
mi estas baptata? 39 Kaj ili diris al li: Ni povas.
Kaj Jesuo diris al ili: La kalikon, kiun mi trinkas,
vi trinkos, kaj per la bapto, per kiu mi estas
baptata, vi estos baptitaj; 40 sed sidi dekstre de
mi aŭ maldekstre, tion doni ne apartenas al mi;
sed ĝi estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita.
41 Kaj aŭdinte, la dek ekindignis kontraŭ Jakobo
kaj Johano. 42 Kaj Jesuo, alvokinte ilin al si,
diris al ili: Vi scias, ke tiuj, kiuj pretendas regi
la nacianojn, kondutas kiel sinjoroj super ili,
kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili.
43 Sed ne tiel estos inter vi; sed kiu volas esti
granda inter vi, tiu estu via servanto; 44 kaj kiu
volas esti la unua inter vi, tiu estu sklavo de
ĉiuj. 45 Ĉar la Filo de homo venis, ne por esti
servata, sed por servi, kaj por doni sian vivon
kiel elaĉeton por multaj.

46 Kaj ili venis al Jeriĥo; kaj kiam li foriris el
Jeriĥo kun siaj disĉiploj kaj granda homamaso,
la filo de Timeo, Bartimeo, blinda almozulo, sidis
apud la vojo. 47 Kaj aŭdinte, ke ĉeestas Jesuo,
la Nazaretano, li ekkriis, kaj diris: Jesuo, filo de
David, kompatu min. 48 Kaj multaj admonis lin,
ke li silentu; sed li des pli forte kriis: Ho Filo
de David, kompatu min! 49 Kaj Jesuo haltis, kaj
diris: Alvoku lin. Kaj oni alvokis la blindulon,

dirante al li: Kuraĝu; leviĝu, li vin alvokas. 50 Kaj
li forĵetis sian veston, kaj eksaltis kaj venis al
Jesuo. 51 Kaj Jesuo responde al li diris: Kion vi
volas, ke mi faru al vi? Kaj la blindulo diris al li:
Rabeno mia, ke mi ricevu vidpovon. 52 Kaj Jesuo
diris al li: Iru; via fido vin savis. Kaj tuj li ricevis
vidpovon, kaj sekvis lin sur la vojo.

11

1 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, al
Betfage kaj Betania, apud la monto Olivarba, li
sendis du el siaj disĉiploj, 2 kaj diris al ili: Iru en
la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj enirinte ĝin,
vi tuj trovos azenidon alligitan, sur kiu ankoraŭ
neniu iam sidis; malligu kaj alkonduku ĝin. 3 Kaj
se iu diros al vi: Kial vi faras tion? respondu:
La Sinjoro bezonas ĝin; kaj tuj li sendos ĝin ĉi
tien. 4 Kaj ili iris, kaj trovis azenidon alligitan
apud pordo ekstere sur la strato; kaj ili malligis
ĝin. 5 Kaj iuj apudstarantoj diris al ili: Kion vi
faras, malligante la azenidon? 6 Sed ili respondis
al ili, kiel Jesuo diris; kaj ili lasis ilin. 7 Kaj ili
alkondukis la azenidon al Jesuo, kaj metis sur
ĝin siajn vestojn; kaj li sidis sur ĝi. 8 Kaj multaj
sternis siajn vestojn sur la vojo, kaj aliaj sternis
foliarojn, tranĉinte ilin el la kampoj. 9 Kaj kriis
la antaŭirantoj kaj la sekvantoj: Hosana! Estu
benata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo;
10 Estu benata la venanta regno de nia patro
David; Hosana en la supera alto!

11 Kaj li eniris en Jerusalemon, en la templon;
kaj kiam li ĉirkaŭrigardis ĉion, kaj la horo jam
vesperiĝis, li foriris al Betania kun la dek du.

12 Kaj la morgaŭan tagon, post ilia eliro el Be-
tania, li malsatis. 13 Kaj vidinte el malproksime
figarbon havantan foliojn, li aliris, por trovi, se
eble, ion sur ĝi; kaj veninte al ĝi, li trovis nenion
krom folioj, ĉar la tempo de figoj ankoraŭ ne
venis. 14 Kaj responde li diris al ĝi: Neniu por
ĉiam manĝu frukton el vi. Kaj aŭdis la disĉiploj.

15 Kaj ili venis en Jerusalemon; kaj enirinte
en la templon, li komencis elpeli la vendantojn
kaj la aĉetantojn en la templo, kaj renversis la
tablojn de la monŝanĝistoj kaj la seĝojn de la
vendantoj de kolomboj; 16 kaj ne permesis, ke oni
portu ian vazon tra la templo. 17 Kaj li instruis,
kaj diris al ili: Ĉu ne estas skribite: Mia domo
estos nomata domo de preĝo por ĉiuj popoloj?
Sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj. 18 Kaj la
ĉefpastroj kaj la skribistoj aŭdis tion, kaj serĉis,
kiamaniere pereigi lin; ĉar ili timis lin, ĉar la tuta
homamaso miregis pro lia instruado.

19 Kaj kiam vesperiĝis, li eliris el la urbo.

20 Kaj matene, preterpasante, ili vidis la figar-
bon forvelkinta de la radikoj. 21 Kaj rememor-
inte, Petro diris al li: Rabeno, jen forvelkis la
figarbo, kiun vi malbenis. 22 Kaj responde Jesuo
diris al ili: Havu fidon al Dio. 23 Vere mi diras
al vi: Se iu diros al ĉi tiu monto: Estu formovita
kaj ĵetita en la maron, kaj ne dubos en sia koro,
sed kredos, ke okazos tio, kion li diras, tiu ĝin
havos. 24 Pro tio mi diras al vi: Kion ajn vi petos,
preĝante, kredu, ke vi tion jam ricevis, kaj vi ĝin
havos. 25 Kaj kiam vi staras preĝante, pardonu,
se vi havas ion kontraŭ iu; por ke ankaŭ via

Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn
erarojn. 26 Sed se vi ne pardonos, ankaŭ via
Patro, kiu estas en la ĉielo, ne pardonos viajn
erarojn.

27 Kaj ili denove venis al Jerusalem; kaj dum
li ĉirkaŭiris en la templo, la ĉefpastroj kaj la
skribistoj kaj la pliaĝuloj venis al li, 28 kaj diris
al li: Laŭ kia aŭtoritato vi faras ĉi tion? aŭ
kiu donis al vi tian aŭtoritaton, ke vi faru ĉi
tion? 29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi
unu demandon, kaj respondu al mi, kaj mi diros
al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 30 La
baptado de Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el
homoj? respondu al mi. 31 Kaj ili diskutis inter
si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo, li diros: Kial
do vi ne kredis al li? 32 Sed se ni diros: El homoj
— ili timis la popolon, ĉar ĉiuj opiniis, ke Johano
efektive estis profeto. 33 Kaj responde ili diris al
Jesuo: Ni ne scias. Kaj Jesuo diris al ili: Kaj mi
ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion.

12

1 Kaj li komencis paroli al ili per
paraboloj. Vinberĝardenon plantis unu
viro, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon, kaj fosis
vinpremejon, kaj konstruis turon, kaj luigis ĝin al
kultivistoj, kaj forvojaĝis. 2 Kaj li sendis sklavon
en la ĝusta tempo al la kultivistoj, por ricevi de
la kultivistoj el la fruktoj de la vinberejo. 3 Kaj
ili kaptis lin kaj skurĝis lin, kaj forsendis lin
senhava. 4 Kaj poste li sendis al ili duan sklavon;
kaj ili lin kapvundis kaj malhonoris. 5 Kaj li
sendis alian, kaj ili mortigis lin; kaj multajn

aliajn; skurĝante unujn, kaj mortigante aliajn.
6 Li havis ankoraŭ unu amatan filon: li sendis
lin ankaŭ la lastan al ili, dirante: Ili respektos
mian filon. 7 Sed tiuj kultivistoj diris inter si: Ĉi
tiu estas la heredonto; venu, ni mortigu lin, kaj
la heredaĵo estos nia. 8 Kaj ili kaptis kaj mortigis
lin, kaj elĵetis lin ekster la vinberejon. 9 Kion
do faros la sinjoro de la vinberejo? li venos kaj
pereigos la kultivistojn, kaj donos la vinberejon
al aliaj. 10 Ĉu vi ne legis tiun skribon:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula;
11 De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj?

12 Kaj ili celis kapti lin, sed ili timis la homa-
mason; ĉar ili eksciis, ke li parolis la parabolon
kontraŭ ili; kaj forlasinte lin, ili foriris.

13 Kaj ili sendis al li iujn el la Fariseoj kaj el
la Herodanoj, por impliki lin per interparolado.
14 Kaj veninte, ili diris al li: Majstro, ni scias, ke vi
estas verama kaj ne zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne
favoras la personon de homoj, sed instruas laŭ
vero la vojon de Dio. Ĉu konvenas doni tributon
al Cezaro, aŭ ne? 15 Ĉu ni donu, aŭ ne donu? Sed
li, sciante ilian hipokritecon, diris al ili: Kial vi
provas min? alportu al mi denaron, ke mi ĝin
vidu. 16 Kaj ili ĝin alportis. Kaj li diris al ili:
Kies estas ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo? Kaj ili
diris al li: De Cezaro. 17 Kaj Jesuo respondis al
ili: Redonu al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj
al Dio la propraĵon de Dio. Kaj ili miregis pro li.

18 Kaj venis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne
estas releviĝo; kaj ili demandis lin, dirante:
19 Majstro, Moseo skribis por ni: Se ies frato mor-
tos kaj postlasos edzinon kaj ne lasos infanon,
la frato de la mortinto prenu lian edzinon kaj
naskigu idaron al sia frato. 20 Estis sep fratoj;
kaj la unua prenis edzinon, kaj mortinte, ne lasis
idaron; 21 kaj la dua prenis ŝin, kaj mortis, ne
lasinte idaron; kaj la tria same; 22 kaj la sep
ne lasis idaron. Laste post ĉiuj la virino ankaŭ
mortis. 23 En la releviĝo, por kiu el ili ŝi estos
edzino? ĉar ĉiuj sep havis ŝin kiel edzinon. 24 Kaj
Jesuo diris al ili: Ĉu vi ne eraras pro tio, ke vi ne
scias la Skribojn, nek la potencon de Dio? 25 Ĉar
kiam oni leviĝos el la mortintoj, oni nek edziĝas
nek edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo.
26 Sed pri la mortintoj, ke ili releviĝas, ĉu vi ne
legis en la libro de Moseo ĉe la arbetaĵo, kiel Dio
parolis al li, dirante: Mi estas la Dio de Abraham
kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de Jakob? 27 Li
estas Dio ne de la mortintoj, sed de la vivantoj:
vi multe eraras.

28 Kaj unu el la skribistoj alvenis kaj aŭskultis
la diskutadon, kaj rimarkis, ke li lerte respondas
al ili; kaj tiu demandis lin: Kiu ordono estas
la unua el ĉiuj? 29 Kaj Jesuo respondis: La
unua estas: Aŭskultu, ho Izrael! la Eternulo,
nia Dio, la Eternulo estas unu; 30 kaj amu la
Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per
via tuta animo kaj per via tuta menso kaj per
via tuta forto. 31 Kaj jen estas la dua: Amu vian
proksimulon kiel vin mem. Pli granda ol ĉi tiuj

ne estas alia ordono. 32 Kaj respondis al li la
skribisto: Bone, Majstro, laŭ vero vi respondis,
ke Li estas unu, kaj ne ekzistas alia krom Li; 33 kaj
ami Lin per la tuta koro kaj per la tuta intelekto
kaj per la tuta forto, kaj ami sian proksimulon
kiel sin mem — tio multe pli valoras, ol ĉiuj
bruloferoj kaj pekoferoj. 34 Kaj Jesuo, vidante,
ke li respondis prudente, diris al li: Vi ne estas
malproksime de la regno de Dio. Kaj neniu plu
kuraĝis fari al li demandon.

35 Kaj responde Jesuo diris, instruante en la
templo: Kial diras la skribistoj, ke la Kristo estas
Filo de David? 36 David mem diris per la Sankta
Spirito:

La Eternulo diris al mia Sinjoro:

Sidu dekstre de Mi,

Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

37 David mem nomas lin Sinjoro; kaj kiel do li
estas lia filo? Kaj la granda homamaso aŭskultis
lin plezure.

38 Kaj en sia instruado li diris: Gardu vin
kontraŭ la skribistoj, kiuj amas promenadi en
roboj kaj salutojn sur la placoj, 39 kaj ĉefseĝojn
en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj; 40 kaj
kiuj formanĝas la domojn de vidvinoj, kaj por
preteksto ili longe preĝas; ili ricevos pli severan
kondamnon.

41 Kaj sidante kontraŭ la monkesto, li rimarkis,
kiel la homoj enĵetas monerojn en la monkeston;
kaj multaj riĉuloj enĵetis multon. 42 Kaj venis
unu malriĉa vidvino, kaj enĵetis du leptojn, kiuj

faras kodranton. 43 Kaj alvokinte al si siajn
disĉiplojn, li diris al ili: Vere mi diras al vi, ke
tiu malriĉa vidvino enĵetis pli ol ĉiuj ĵetantoj en
la monkeston; 44 ĉar ili ĉiuj enĵetis el sia abundo,
sed ŝi el sia senhaveco ĵetis ĉion, kion ŝi havis,
sian tutan vivrimedon.

13

1 Kaj dum li eliris el la templo, unu el liaj
disĉiploj diris al li: Majstro, jen kiaj ŝtonoj kaj
kiaj konstruaĵoj! 2 Kaj Jesuo diris al li: Ĉu vi vidas
ĉi tiujn grandajn konstruaĵojn? ne estos lasita ĉi
tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos deĵetita.
3 Kaj dum li sidis sur la monto Olivarba rekte
kontraŭ la templo, Petro kaj Jakobo kaj Johano
kaj Andreo demandis lin aparte: 4 Diru al ni,
kiam tio estos? kaj kio estas la signo, kiam ĉio
tio devos plenumiĝi? 5 Kaj Jesuo ekparolis, kaj
diris al ili: Gardu vin, ke neniu vin forlogu.
6 Multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas;
kaj ili forlogos multajn. 7 Kaj kiam vi aŭdos pri
militoj kaj famoj de militoj, ne maltrankviliĝu;
tio devas okazi; sed ankoraŭ ne estas la fino.
8 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno
kontraŭ regno; estos tertremoj en diversaj lokoj,
kaj estos malsatoj; tio estas komenco de suferoj.
9 Sed gardu vin; ĉar oni transdonos vin al
sinedrioj, kaj en sinagogoj vi estos skurĝitaj; kaj
vi staros antaŭ provincestroj kaj reĝoj pro mi,
por atesto al ili. 10 Kaj la evangelio devas antaŭe
esti predikita al ĉiuj nacioj. 11 Kaj kiam oni
forkondukos kaj transdonos vin, ne antaŭzorgu,
kion vi parolos; sed kio ajn estos donita al vi en

tiu horo, tion parolu; ĉar la parolanto estas ne
vi, sed la Sankta Spirito. 12 Kaj frato transdonos
fraton al morto, kaj patro filon; kaj leviĝos gefiloj
kontraŭ gepatroj kaj mortigos ilin. 13 Kaj vi
estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu
persistos ĝis la fino, tiu estos savita.

14 Sed kiam vi vidos la abomenindaĵon de dez-
erteco starantan tie, kie ne decas (la leganto kom-
prenu), tiam kiuj estas en Judujo, tiuj forkuru
al la montoj; 15 kaj kiu estas sur la tegmento,
tiu ne malsupreniru, nek eniru, por preni ion
el sia domo; 16 kaj kiu estas sur la kampo, tiu
ne revenu, por preni sian mantelon. 17 Sed ve
al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj en tiuj
tagoj! 18 Kaj preĝu, ke tio ne okazu en vintro.
19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj de aflikto tia, kia ne
estis de la komenco de la kreo, kiun Dio kreis,
ĝis nun, kaj neniam estos. 20 Kaj se la Eternulo
ne malplilongigus la tagojn, neniu karno estus
savita; sed pro la elektitoj, kiujn Li elektis, Li
malplilongigis la tagojn. 21 Kaj tiam se iu diros
al vi: Jen ĉi tie la Kristo, aŭ, Jen tie; ne kredu;
22 ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj,
kaj faros signojn kaj miraklojn, por erarigi, se
eble, la elektitojn. 23 Sed gardu vin; jen mi ĉion
antaŭdiris al vi.

24 Sed en tiuj tagoj, post tiu aflikto, la suno
mallumiĝos kaj la luno ne donos sian lumon,
25 kaj la steloj falados el la ĉielo, kaj la potencoj,
kiuj estas en la ĉieloj, ŝanceliĝos. 26 Kaj tiam oni
vidos la Filon de homo, venantan en nuboj kun
granda potenco kaj gloro. 27 Kaj tiam li elsendos

la anĝelojn kaj kolektos siajn elektitojn el la kvar
ventoj, de la limo de la tero ĝis la limo de la ĉielo.
28 De la figarbo lernu ĝian parabolon: kiam
ĝia branĉo jam moliĝas kaj aperigas foliojn, vi
scias, ke la somero estas proksima; 29 tiel same
vi, kiam vi vidos, ke tio okazas, tiam sciu, ke li
estas proksima, ĉe la pordoj. 30 Vere mi diras
al vi: Ĉi tiu generacio ne forpasos, antaŭ ol ĉio
tio fariĝos. 31 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed
miaj vortoj ne forpasos. 32 Sed pri tiu tago kaj la
horo scias neniu, eĉ ne la anĝeloj en la ĉielo, nek
la Filo, sed nur la Patro. 33 Gardu vin, viglu kaj
preĝu; ĉar vi ne scias, kiam estos la ĝusta tempo.
34 Kiel homo forvojaĝinta, kiu lasis sian domon
kaj donis aŭtoritaton al siaj sklavoj, al ĉiu lian
propran laboron, kaj ordonis al la pordisto, ke li
viglu: 35 vi do viglu; ĉar vi ne scias, kiam venos
la domomastro, ĉu vespere, ĉu noktomeze, ĉu ĉe
la kokokrio, ĉu frumatene; 36 por ke li ne venu
subite kaj ne trovu vin dormantaj. 37 Kaj kion mi
diras al vi, tion mi diras al ĉiuj: Viglu.

14

1 Kaj post du tagoj estis la Pasko kaj la festo de
macoj; kaj la ĉefpastroj kaj skribistoj serĉis, kia-
maniere ili povu per ruzo lin kapti kaj mortigi;
2 ĉar ili diris: Ne dum la festo, por ke ne estu
tumulto de la popolo.

3 Kaj dum li estis en Betania, en la domo de
Simon, la leprulo, kiam li sidis ĉe manĝo, venis
virino, havanta alabastran vazon da pura narda
ŝmiraĵo, tre multekosta; kaj rompinte la vazon,

ŝi surverŝis lian kapon. 4 Kaj iuj indignis inter
si, dirante: Por kio fariĝis ĉi tiu malŝparo de la
ŝmiraĵo? 5 Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon oni povus vendi
por pli ol tricent denaroj, kaj doni al malriĉuloj.
Kaj ili murmuris kontraŭ ŝi. 6 Kaj Jesuo diris:
Lasu ŝin; kial vi ĝenas ŝin? ŝi faris bonan faron
al mi. 7 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun
vi, kaj kiam ajn vi volas, vi povas bonfari al ili;
sed min vi ne ĉiam havas. 8 Kion ŝi povis, tion
ŝi faris; ŝi antaŭfaris la ŝmiron de mia korpo
por la entombigo. 9 Vere mi diras al vi: Kie ajn
estos predikata la evangelio en la tuta mondo,
tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos priparolata, por
memoraĵo de ŝi.

10 Kaj Judas Iskariota, kiu estis unu el la dek
du, foriris al la ĉefpastroj, por transdoni lin al
ili. 11 Kaj aŭdinte, ili ĝojis, kaj promesis doni
al li monon. Kaj li serĉis, kiamaniere oportune
transdoni lin.

12 Kaj en la unua tago de la macoj, kiam oni
buĉis la Paskon, liaj disĉiploj diris al li: Kien vi
volas, ke ni iru, kaj pretigu, por ke vi manĝu la
Paskon? 13 Kaj li sendis du el siaj disĉiploj, kaj
diris al ili: Iru en la urbon, kaj vin renkontos
viro, portanta kruĉon da akvo; 14 lin sekvu, kaj
kien li eniros, tie diru al la domomastro: La
Majstro diras: Kie estas mia gastoĉambro, en kiu
mi manĝos la Paskon kun miaj disĉiploj? 15 Kaj
li mem montros al vi grandan supran ĉambron,
prete aranĝitan; kaj tie vi pretigu por ni. 16 Kaj
foriris la disĉiploj kaj iris en la urbon, kaj trovis
tiel, kiel li diris al ili; kaj ili pretigis la Paskon.

17 Kaj kiam vesperiĝis, li venis kun la dek du.
18 Kaj dum ili sidis kaj manĝis, Jesuo diris: Vere
mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min, unu, kiu
manĝas kun mi. 19 Kaj ili komencis malĝoji, kaj
diri al li unu post la alia: Ĉu eble mi? 20 Sed li
diris al ili: Unu el la dek du, kiu trempas kun mi
en la pladon. 21 La Filo de homo iros, kiel estas
skribite pri li; sed ve al tiu viro, de kiu la Filo
de homo estos perfidita! Se tiu homo ne estus
naskita, estus bone por li.
22 Kaj dum ili manĝis, li prenis panon, kaj,
beninte, dispecigis ĝin kaj donis al ili, kaj diris:
Prenu; ĉi tio estas mia korpo. 23 Kaj li prenis
kalikon, kaj, doninte dankon, li donis al ili; kaj
ĉiuj trinkis el ĝi. 24 Kaj li diris al ili: Ĉi tio estas
mia sango de la interligo, kiu estas elverŝata por
multaj. 25 Vere mi diras al vi: Mi ne plu trinkos
el la frukto de la vinberarbo, ĝis tiu tago, kiam
mi trinkos ĝin novan en la regno de Dio.
26 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la monto
Olivarba.
27 Kaj Jesuo diris al ili: Vi ĉiuj ofendiĝos; ĉar
estas skribite: Mi frapos la paŝtiston, kaj la ŝafoj
diskuros. 28 Tamen post mia releviĝo, mi iros
antaŭ vi en Galileon. 29 Sed Petro diris al li: Eĉ
se ĉiuj ofendiĝos, tamen ne mi. 30 Kaj Jesuo diris
al li: Vere mi diras al vi, ke hodiaŭ en ĉi tiu nokto,
antaŭ ol dufoje krios koko, vi trifoje malkonfesos
min. 31 Sed tre insiste li diris: Eĉ se mi devos
morti kun vi, mi neniel vin malkonfesos. Kaj tiel
same diris ili ĉiuj.
32 Kaj ili venis al loko, kies nomo estas Get-
semane; kaj li diris al siaj disĉiploj: Sidu ĉi

tie, dum mi preĝos. 33 Kaj li prenis kun si
Petron kaj Jakobon kaj Johanon, kaj komencis tre
konsterniĝi kaj maltrankviliĝi. 34 Kaj li diris al
ili: Tre malĝoja estas mia animo, eĉ ĝis morto;
restu ĉi tie, kaj viglu. 35 Kaj irinte iom antaŭen,
li falis sur la teron, kaj preĝis, ke, se povas esti, la
horo pasu for de li. 36 Kaj li diris: Aba, Patro, ĉio
estas ebla ĉe Vi: forportu de mi ĉi tiun kalikon;
tamen estu ne tio, kion mi volas, sed kion Vi
volas. 37 Kaj li venis, kaj trovis ilin dormantaj,
kaj diris al Petro: Simon, ĉu vi dormas? ĉu vi
ne havis forton vigli eĉ unu horon? 38 Viglu kaj
preĝu, por ke vi ne eniru en tenton; la spirito ja
estas fervora, sed la karno estas malforta. 39 Kaj
denove foririnte, li preĝis, dirante la samajn
vortojn. 40 Kaj denove reveninte, li trovis ilin
dormantaj, ĉar iliaj okuloj peziĝis; kaj ili ne sciis,
kion respondi al li. 41 Kaj li venis la trian fojon,
kaj diris al ili: Dormu nun kaj ripozu; sufiĉas;
venis la horo; jen la Filo de homo estas perfidata
en la manojn de pekuloj. 42 Leviĝu, ni iru; jen
mia perfidanto alproksimiĝas.

43 Kaj tuj, dum li ankoraŭ parolis, venis Judas,
unu el la dek du; kaj kun li homamaso kun
glavoj kaj bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj la
skribistoj kaj la pliaĝuloj. 44 Kaj lia perfidanto
jam antaŭe aranĝis kun ili signon, dirante: Kiun
mi kisos, tiu estas li; kaptu kaj forkonduku lin
garde. 45 Kaj veninte, li tuj iris al li, kaj diris:
Rabeno; kaj kisis lin. 46 Kaj ili metis la manojn
sur lin kaj arestis lin. 47 Sed unu el tiuj, kiuj staris
apude, eltiris la glavon kaj frapis la sklavon de

la ĉefpastro, kaj detranĉis al li la orelon. 48 Kaj
Jesuo responde diris al ili: Ĉu vi elvenis, kvazaŭ
kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj bastonoj, por
kapti min? 49 Ĉiutage mi estis inter vi en la
templo, instruante, kaj vi ne arestis min; tamen,
ke plenumiĝu la Skriboj. 50 Kaj ĉiuj forlasis lin
kaj forkuris.

51 Kaj sekvis lin unu junulo, vestita per tolaĵo
ĉirkaŭ la nuda korpo; kaj oni kaptis lin; 52 sed
lasinte la tolaĵon, li forkuris nuda.

53 Kaj oni forkondukis Jesuon al la ĉefpastro;
kaj kunvenis ĉe li ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj
kaj skribistoj. 54 Kaj Petro malproksime sekvis
lin ĝis interne de la korto de la ĉefpastro; kaj
sidis kun la subuloj kaj sin varmigis apud la fajro.
55 Sed la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis
ateston kontraŭ Jesuo, por lin mortigi, kaj ne
trovis. 56 Ĉar multaj malvere atestis kontraŭ li,
kaj iliaj atestoj ne akordiĝis. 57 Kaj elpaŝis iuj, kaj
malvere atestis kontraŭ li, dirante: 58 Ni aŭdis lin
diri: Mi detruos ĉi tiun sanktejon manfaritan,
kaj en la daŭro de tri tagoj mi konstruos alian
ne manfaritan. 59 Kaj eĉ tiel ilia atesto ne
akordiĝis. 60 Kaj la ĉefpastro stariĝis en la mezo,
kaj demandis Jesuon, dirante: Ĉu vi respondas
nenion? kion atestas ĉi tiuj kontraŭ vi? 61 Sed
li silentadis kaj respondis nenion. Denove la
ĉefpastro demandis lin, kaj diris al li: Ĉu vi
estas la Kristo, la Filo de la Benato? 62 Kaj Jesuo
diris: Mi estas; kaj vi vidos la Filon de homo,
sidantan dekstre de la Potenco kaj venantan kun
la nuboj de la ĉielo. 63 Kaj la ĉefpastro disŝiris

siajn vestojn, kaj diris: Pro kio ni plu bezonas
atestantojn? 64 Vi aŭdis la blasfemon: kion vi
opinias? Kaj ili ĉiuj juĝis lin kondamninda al
morto. 65 Kaj iuj komencis kraĉi sur lin, kaj
ĉirkaŭkovri lian vizaĝon, kaj vangofrapi lin, kaj
diri al li: Profetu; kaj la subuloj frapis lin per la
manplatoj.

66 Kaj dum Petro estis malsupre sur la korto,
venis unu el la servantinoj de la ĉefpastro; 67 kaj
vidante Petron sin varmigantan, ŝi rigardis lin,
kaj diris: Vi ankaŭ estis kun la Nazaretano,
kun tiu Jesuo. 68 Sed li malkonfesis, dirante:
Mi ne scias, nek komprenas, kion vi diras; kaj
li iris en la vestiblon; kaj koko kriis. 69 Kaj
lin vidinte, la servantino denove komencis diri
al la apudstarantoj: Tiu estas el ili. 70 Kaj li
denove malkonfesis. Kaj post iom da tempo la
apudstarantoj denove diris al Petro: Vere vi estas
el ili, ĉar vi estas ja Galileano. 71 Kaj li komencis
malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas tiun homon, pri
kiu vi parolas. 72 Kaj tuj la duan fojon koko
kriis. Kaj Petro ekrememoris la vorton, kiun
Jesuo diris al li: Antaŭ ol dufoje krios koko,
vi trifoje malkonfesos min. Kaj pripensinte, li
ekploris.

15

1 Tuj matene la ĉefpastroj, farinte interkon-
silon kun la pliaĝuloj kaj skribistoj kaj la tuta
sinedrio, ligis Jesuon kaj forkondukis lin kaj
transdonis lin al Pilato. 2 Kaj Pilato demandis
lin: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj responde

li diris al li: Vi diras. 3 Kaj la ĉefpastroj multe
lin akuzis. 4 Kaj Pilato denove lin demandis: Ĉu
vi respondas nenion? vidu, pri kiom da aferoj
oni vin akuzas. 5 Sed Jesuo ankoraŭ nenion
respondis, tiel ke Pilato miris.

6 Ĉe tiu festo li kutimis liberigi al ili unu
malliberulon, iun ajn, kiun ili pripetis. 7 Kaj
estis unu, nomata Barabas, katenita kun la
ribelintoj, kiuj en la ribelo faris mortigon. 8 Kaj
suprenveninte, la homamaso komencis peti lin
pri tio, kion li kutimis fari por ili. 9 Kaj Pilato
respondis al ili, dirante: Ĉu vi volas, ke mi
liberigu al vi la Reĝon de la Judoj? 10 Ĉar li
eksciis, ke pro envio la ĉefpastroj transdonis lin.
11 Sed la ĉefpastroj instigis la homamason, ke
prefere li liberigu al ili Barabason. 12 Kaj Pilato,
denove respondante, diris al ili: Kion do mi faru
al tiu, kiun vi nomas Reĝo de la Judoj? 13 Kaj
ili denove ekkriis: Krucumu lin. 14 Kaj Pilato
diris al ili: Kial? kian malbonon li faris? Sed
ili des pli ekkriis: Krucumu lin. 15 Kaj Pilato,
volante kontentigi la homamason, liberigis al ili
Barabason, kaj, skurĝinte Jesuon, transdonis lin,
por esti krucumita.

16 Kaj la soldatoj forkondukis lin en la korton,
kiu estas la Pretorio, kaj kunvokis la tutan
kohorton. 17 Kaj ili vestis lin per purpuro, kaj
plektinte dornan kronon, surmetis ĝin al li; 18 kaj
ili komencis aklami lin: Saluton, Reĝo de la
Judoj! 19 Kaj ili frapis lian kapon per kano,
kaj kraĉis sur lin, kaj ekgenuinte, kliniĝis al li.
20 Kaj mokinte lin, ili demetis de li la purpuran

veston, kaj surmetis liajn proprajn vestojn. Kaj ili elkondukis lin, por krucumi lin.

21 Kaj ili devigis al servado unu preterpasan-
ton, venantan de la kamparo, Simonon, Kire-
nanon, patron de Aleksandro kaj Rufo, ke li portu
lian krucon. 22 Kaj ili kondukis lin al la loko
Golgota, tio estas, Loko de Kranio. 23 Kaj ili
donis al li vinon kun mirho enmiksita, sed li ne
akceptis ĝin. 24 Kaj ili krucumis lin kaj dividis
inter si liajn vestojn, ĵetante lotojn sur ili, kion
ĉiu el ili ricevu. 25 Kaj estis la tria horo, kaj ili
krucumis lin. 26 Kaj la surskribo de lia akuzo
estis surskribita: LA REĜO DE LA JUDOJ. 27 Kaj
kun li ili krucumis du rabistojn, unu dekstre kaj
unu maldekstre de li. 28 Kaj plenumiĝis la Skribo,
kiu diras: Kaj li estis alkalkulita al krimuloj.
29 Kaj la preterpasantoj insultis lin, balancante
la kapon, kaj dirante: Ha, ha! vi, kiu detruas la
sanktejon kaj konstruas ĝin en la daŭro de tri
tagoj, 30 savu vin, deirante de la kruco. 31 Tiel
same ankaŭ la ĉefpastroj, mokante inter si kun
la skribistoj, diris: Aliajn li savis; sin mem li ne
povas savi. 32 La Kristo, la Reĝo de Izrael, deiru
ja nun de la kruco, por ke ni vidu kaj kredu. Kaj
tiuj, kiuj estis krucumitaj kun li, insultis lin.

33 Kaj kiam venis la sesa horo, fariĝis mallumo
sur la tuta lando ĝis la naŭa horo. 34 Kaj
je la naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo:
Eloi, Eloi, lama sabaĥtani; tio estas: Mia Dio,
mia Dio, kial Vi forlasis min? 35 Kaj iuj el
la apudstarantoj, aŭdinte, diris: Jen li vokas
Elijan. 36 Kaj unu kuris, kaj plenigis spongon

per vinagro, kaj metinte ĝin sur kanon, donis
al li trinki, dirante: Lasu; ni vidu, ĉu venos
Elija, por depreni lin. 37 Sed Jesuo, eliginte
laŭtan krion, ellasis for la spiriton. 38 Kaj la
kurteno de la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn
de supre ĝis malsupre. 39 Kaj kiam la centestro,
kiu apudstaris kontraŭ li, vidis, ke li tiamaniere
ellasis for la spiriton, li diris: Vere ĉi tiu viro estis
Filo de Dio. 40 Estis ankaŭ virinoj, rigardantaj de
malproksime, inter kiuj estis Maria Magdalena,
kaj Maria, la patrino de Jakobo la malgranda kaj
de Joses, kaj Salome; 41 kiuj sekvis lin, kiam li
estis en Galileo, kaj servadis al li; kaj multaj aliaj
virinoj, kiuj suprenvenis kun li en Jerusalemon.

42 Kaj kiam jam vesperiĝis, pro tio, ke estas
la Preparado, tio estas, la tago antaŭ sabato,
43 venis Jozef el Arimateo, honorinda konsilanto,
kiu mem atendadis la regnon de Dio; kaj li
kuraĝe eniris al Pilato, kaj petis la korpon de
Jesuo. 44 Kaj Pilato miris, ĉu li jam mortis; kaj
alvokinte la centestron, li demandis lin, ĉu li
de longe estas mortinta. 45 Kaj sciiĝinte de la
centestro, li donis al Jozef la korpon. 46 Kaj li
aĉetis tolaĵon, kaj deprenis lin kaj envolvis lin
en la tolaĵo, kaj metis lin en tombon, kiu estis
elhakita el ŝtonego; kaj li alrulis ŝtonon al la
enirejo de la tombo. 47 Kaj Maria Magdalena, kaj
Maria, la patrino de Joses, vidis, kien oni metis
lin.

16

1 Kaj kiam la sabato jam pasis, Maria Mag-
dalena, kaj Maria, la patrino de Jakobo, kaj

Salome aĉetis aromaĵojn, por ke ili iru kaj ŝmiru
lin. 2 Kaj tre frue en la unua tago de la semajno ili
venis al la tombo, kiam la suno ĵus leviĝis. 3 Kaj
ili diris inter si: Kiu derulos por ni la ŝtonon de
la enirejo de la tombo? 4 kaj suprenrigardante,
ili vidis, ke la ŝtono estas derulita; ĉar ĝi estis
tre granda. 5 Kaj enirinte en la tombon, ili vidis
junulon sidantan ĉe la dekstra flanko, vestitan
per blanka robo; kaj ili miregis. 6 Sed li diris al
ili: Ne miregu; vi serĉas Jesuon, la Nazaretanon,
la krucumitan: li leviĝis; li ne estas ĉi tie; jen
la loko, kien oni metis lin! 7 Sed iru, diru al liaj
disĉiploj kaj al Petro: Li iras antaŭ vi en Galileon;
tie vi vidos lin, kiel li diris al vi. 8 Kaj elirinte, ili
forkuris de la tombo, ĉar tremado kaj konfuziĝo
posedis ilin; kaj ili diris nenion al iu, ĉar ili timis.

9 Sed leviĝinte frue en la unua tago de la
semajno, li aperis unue al Maria Magdalena, el
kiu li elpelis sep demonojn. 10 Ŝi iris, kaj sciigis
ĝin al la homoj, kiuj estis kun li, dum ili malĝojis
kaj ploris. 11 Kaj aŭdinte, ke li vivas kaj estas
vidita de ŝi, ili ne kredis.

12 Kaj post tio li aperis sub alia formo al du
el ili, dum ili piediris en la kamparon. 13 Kaj
foririnte, ili sciigis al la aliaj, kaj ankaŭ ili ne
kredis.

14 Poste li aperis al la dek unu, dum ili sidis
ĉe manĝo, kaj riproĉis ilian nekredemon kaj
korobstinon, ĉar ili ne kredis tiujn, kiuj vidis
lin leviĝintan. 15 Kaj li diris al ili: Iru en la
tutan mondon, kaj prediku la evangelion al ĉiu
kreitaĵo. 16 Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos

savita; sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita.
17 Kaj jenaj signoj sekvos la kredantojn: en
mia nomo ili elpelos demonojn; ili parolos per
lingvoj; 18 ili prenos en manojn serpentojn, kaj
se ili trinkos ion mortigan, ĝi neniel difektos
ilin; sur malsanulojn ili metos la manojn, kaj ili
saniĝos.
19 Tiam la Sinjoro Jesuo, post kiam li parolis al
ili, estis ricevita supren en la ĉielon, kaj sidiĝis
dekstre de Dio. 20 Kaj elirinte, ili predikis ĉie, kaj
la Sinjoro laboris kun ili kaj fortikigis la vorton
per la signoj, kiuj sekvis. Amen.

Londona Biblio
The Holy Bible in Esperanto (1910)

Public Domain

Language: Esperanto

2020-02-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 13 Feb 2020
66d4141f-915d-52bc-b744-29459ca87515